

Skupštinska retorika

Uvrede, provokacije i pogrđnosti sa sednice Narodne skupštine, nedavno održane povodom usvajanja budžeta, ovih dana ne silaze sa udarnih stranica medija, posebno onih krvožednijih (takva je većina). Zaista, atmosfera u najvišem domu je toliko nepodnošljiva da oni s nežnijim stomacima teško mogu sebi da priušte luksuz gledanja više od tri minuta prenosa iz parlamenta.

Malobrojna opozicija je razbucana, anksiozna i gotovo nečujna. Međutim, kad i ta šaka jada najzad zausti da nešto prozbori, momentalno im surovi kontolori mikrofonije začepi usta. To se, pre svega, odnosi na „prvu među jednakima“ (ujedno i prvu kada je reč o broju promena stranačkih dresova). I ta i takva Maja, mimo svakog pravila i dobrog ukusa, daje sebi slobodu da se doslovce pokaki po svakom ko joj nije po volji. Na sve to je još stigla da se nadržda zbog tobožnje nekulture poslanika i usred zasedanja odmagli iz Skupštine.

Ništa bolji nije ni njen pomagač – izvesni Bečić iz Vrbasa, koji vrhunskim sarkazmom, za čula ionako naporne sesije, dovodi do totalnog šizenja. I umesto da opozicija poentira na toj nesuvisloj retorici čelnika parlamenta i građanima pruži alternativu u vidu kultivisanijeg i smirenijeg dijaloga, stvar uprska lajavi i nervozni Zoran Živković.

Sve to zajedno pospešuje onaj narečeni osećaj u trbuhu do neutažive potrebe za bljuvanjem. Ako nam je takav „najviši dom“, šta onda očekivati „nižih instanci“?!

Na tom tragu ima jedna setna urbana priča: nedavno je u Beogradu, na Dunavskom keju, u jednom napuštenom objektu, pronađen leš crnog mladića, koji je, nakon nebrojenih avanturističkih putešestvija, u našu zemlju stigao iz daleke rodne Gambije. Iako momak pod imenom Musa Beri nije imao nameru da se ovde duže zadržava, u Beogradu mu se izgleda veoma svidelo, pa je odlučio da ostane duže. Ubrzo se i Musina plemenita i vesela narav dopala Dorćolcima, a pokazalo se i da je izuzetno vredan, kao i to da ume sa životinjama, pa su se njegovim dolaskom kuće litalice u okolini naprasno umirile. Ljubav prema ljupkim četvoronošcima ga je intimno približila jednoj lokalnoj devojci, koja je kasnije priznala da nikad nije upoznala pozitivniju osobu.

Međutim, strast se tek rasplamsala, a nesrećni Musa je na tužan (i neobjašnjiv) način završio svoj put. Pomenuta Dorćolka je i pronašla njegovo beživotno telo, pa je tim povodom isleđivana u policiji, posle čega se, prema sopstvenom priznanju, nikad posramljenije u životu nije osećala – tom prilikom „organi“ su je do srži izvredali rečima da je „pored toliko naših ljudi morala da nađe baš tog narkomana“.

Još jedna kvalifikacija „dostojna“ retoričkog diskursa „najvišeg doma“...

J. Filipović